

KANSANEDUSTAJA FRANK KANNATTA JOUKKOLAKKOA

Saksan sosialistisen puolueen merkkitapahtumana on ollut tunnetun badenilaisen sosialidemokraatin Frankin, opportunistisen siiven erään huomatuimman edustajan, puhe, jossa hän kannatti joukkolakkoa taistelukeinona vaaliuudistuksen aikaansaamiseksi Preussissa.

Wilmersdorfin, Berliinin esikaupungin, sosialidemokraattinen puoluejärjestö oli kutsunut Frankin esitelmöimään tästä aiheesta. Siinä uskossa, että „Badenista” tulee kuulumaan rauhallista ja tyyntä puhetta, porvarilliset lehdet kuuluttivat laajalti kokouksesta. Näin muodostui erinomainen maksuton mainostus. Kokous muodostui valtavaksi ja varsin vaikuttavaksi.

Mutta Frank pitikin kiihkeän puheen joukkolakon puolesta — kenties siksi että hän puhui mielialoiltaan radikaalisille Berliinin työläisille tai ehkä siksi että etelästä kotoisin olevana ja etelä-Saksan vapaampiin oloihin tottuneena häntä kuohutti „junkkerien” (saksalaisten mustasotniais-aatelien) julkea valtiutus, jota hän joutui Berliinissä lähemmin näkemään.

Puhuja aloitti Preussin sisäpolitiikan kuvaamisesta. Frank ruoski armotta junkkerien valtiutta, taantumuksellista Preussin maapäivien vaalilakia (laki muistuttaa meikäläistä, kolmannen Duuman vaalilakia²⁶⁷), alkeellisimpienkin demokraattisten takeiden puuttumista. Kun puhuja mainitsi, että Preussin vaalilain nojalla tyttötalon omistaja nauttii ensimmäisen luokan äänioikeutta, mutta pääministeri vain kolmannen luokan äänioikeutta, ja että se on preussilaiselle „järjestykselle” luonteenomaista, kokous korosti hänen antamaansa arviota yksimielisellä naurunpuuskalla.

Frank pilaili, että taistelullaan Jagowia vastaan (kaupunginpää, joka oli vuonna 1910 yrittänyt turhaan kieltää

mielenosoitukset) Berliinin työläiset olivat todistaneet olevansa lahjakkaita katumanööverien suorittajia.

Puhuja mainitsi historiasta esimerkkejä joukkolakoista: miten chartistit ²⁶⁸ käyttivät niitä Englannissa, belgialaiset vuosina 1893, 1902 ja 1912, ruotsalaiset v. 1903, italialaiset v. 1904, venäläiset v. 1905; — tähän esimerkkiin puhuja kajosi seikkaperäisemmin tähdentäen sitä, miten venäläiset työläiset auttoivat silloin naapureitaan ja veljiään, Itävallan työläisiä. Pelkkä poliittisella lakolla uhkaaminen riitti *silloin* itävaltalaisilta yleisen äänioikeuden saavuttamiseksi.

Preussissa ja Saksassa on maailman paras työväenliike ja levinnein työväenlehdistö, Frank huudahti. Oppikaamme maailman proletariaatilta myös joukkotaistelun käymistä! (Myrskyisää hyväksymistä ja suosionosoituksia kokouksen osanottajien taholta.)

Uusi taistelutapa aiheuttaa tietysti uhreja ja vaaroja, Frank jatkoi,— mutta voidaanko kuvitella poliittisia taistoja ilman uhreja ja ilman vaaroja? Kun kerran olemme tajunneet taistelun välttämättömäksi, meidän on käytävä sitä loppuun saakka, meidän on ohjattava laivaamme eteenpäin, matkan varrella väijyvistä salakareista huolimatta. Ken pelkää niitä ja pysyttelee satamassa, sille ei voi mitään sattua, mutta hän ei koskaan pääsekään toiselle rannalle, pyrkimystemme määrän päähän.

Kokouksen riemukkaasti vastaanottama Frankin puhe näytti vieläkin kerran, millaisen kiihtymyksen valtaan taantumus on saattanut Saksan työväen. Hitaasti mutta varmasti kypsyy Saksan proletariaatissa mahtava protesti.

„Pravda” № 132,
kesäkuun 11 p:nä 1913
Allekirjoitus: Karitsh

Julkaistaan
„Pravda” lehden tekstin mukaan